

လရောင်ကျူးရင်

ချစ်သူနဲ့ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်..

အခန်း(၁)

ရင်ခွင်။

ရင်ခွင်ဟာ လူတစ်ယောက်နာမည်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနာမည်သည် တကယ်ပဲ ရာဇဝင်တွင်ရစ်ခဲ့၏။

ရင်ခွင်သေဆုံးခဲ့ပြီလား ဒါမှမဟုတ် ရှင်သန်နေဆဲလား

ဒါကို အတိကျဆုံး ပြောနိုင်သည့်သူ ဘယ်သူမှမရှိ။

ရင်ခွင်နှင့် ပတ်သက်သော အရာတစ်ခုသည် တခြား ရင်ခွင်တွေလိုမဟုတ်ဘဲ မှေးမှိန် မေ့ပျောက်သွားကြသည် မရှိ။

တခြား ကောလာဟလများလို ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပဲ ဆိုတာမျိုးလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘဲ။

နေ့စဉ် လစဉ် နှစ်စဉ် သူနှင့် ပတ်သက်လာသည့် သတင်းအကြောင်းအရာတို့ကို ပြောဖြစ်တိုင်း ပါလာတိုင်း ရင်ခွင်...

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တိုးတက်လာနေသည့် ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ရင်ခွင်ဆိုသူ တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သောအခါမှ မျောပါ ပျောက်ကွယ်သွားမှာမဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ရင်ခွင်ဟာ နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်...

"ရင်ခွင်ဟာ ရုပ်ရှင်တစ်ကားတည်းနဲ့ နိုင်ငံကျော်ခဲ့တာ.."

"ရုပ်ရှင်သုံးကားရိုက်ပြီး တိခနဲ ဖြတ်ချလိုက်တာ... ငွေဘယ်လောက်ပုံ

ပေးပေး လုံးဝ ပြန်မကြည့်တော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဒါတွေက သူ့အကြောင်း အကျယ်တဝင့် ပါထားတဲ့ ကိစ္စတွေ လူတိုင်းလည်း သိကြတာပဲ"

"တစ်ပြိုင်နက်တည်း မိန်းမငါးယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ပြဿနာမရှိ ခဲ့မိ"

"နေဦး၊ အဲဒီမိန်းမ ငါးယောက်ကိစ္စမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံလိုက်တာ မှန် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုသတ်တယ် ဘာကြောင့်ဆိုတာ အသေးစိတ် သူ မ ပြောဘူး"

"မပြောဘူးလေ သူက အရူးပဲ"

"သူ့ကို စီရင်ချက်ချလို့ မရခဲ့တာ သူဟာ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ ကုသ မှုခံယူခဲ့ဖူးတဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းနဲ့ အဓိက စာရွက်စာတမ်းတွေက စစ်ချက်တွေ ကြောင့်ဆိုတော့ ခင်ဗျားပြောသလို သူ့ကို အရူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ပြီး"

"သတ်မှတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မိန်းကလေး ငါးယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေချာဖျက်ဆီးပြီးမှ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြီးကို လွှတ်ပေးခဲ့ရတာ မခိုင်လုံဘူးလို့များ ခင်ဗျား ပြောချင်သေးလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ထဲက သူပြန်လွတ်သွားပြီဆိုတော့ အရူးဆိုတာကို ကျုပ်တို့ထည့်တွက်ဖို့ လိုသေးသလား"

"ဒါတွေအများကြီး ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဗျ၊ စိတ်ဝေဒနာဆိုတာ သိပ်ကို ကြောက် စရာကောင်းတယ်။ ရင်ခွင်ရဲ့စိတ်ဝေဒနာက ပိုဆိုးနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ သူနောက်ထပ်တစ်ကြိမ် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရတဲ့ နောက်မှာ သူ့ရဲ့ရောဂါမှတ်တမ်းတွေပါ ပျောက်ကုန်တာ ဒါဟာ သိပ်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ"

တစ်ဖက်ခန်းကပ်လျက် နံရံမှာ ကျောက်ကပ်ရပ်ရင်း ‘ဦး’ ရင်ခုန်သံက စည်းချက်မှန်နေသည်။

သူမ အလွန်စိတ်ဝင်စားသည့် ပျောက်ကွယ်ခြင်း မရှိသေးသော အလွန်ထူးဆန်းထွေပြားသော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်

ပြီးတော့ ပြစ်မှုများနှင့်ယောက်ျား။

ဆက်လက်၍ ကျူးလွန်နေဆဲ။

ရှေ့ဆက် ကျူးလွန်ဖွယ်များစွာ ရှိနေသေးသည့်သူ။

ထိုယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းအချက်တို့ကို ‘ဦး’ လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တရားခံတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ဖွယ်တွေ ထပ်ရှိနေသော သူ့အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသည့် လျှို့ဝှက်စကားများကို အလွန်သေးသိမ်သော နည်းလမ်းနှင့် ချောင်းမြောင်း နားထောင်နေခဲ့မိ၏။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤကဲ့သို့ မဖွယ်မရာသော အပြုအမူမျိုး မပြုခဲ့ဘူးပါ။

နှုတ်ခမ်းကို နာကျင်လာအောင် ဖိကိုက်ထားရင်း ကြားသမျှ စကားတို့ကို တစ်ခွန်းချင်း တစ်လုံးချင်း ဖမ်းယူသိမ်းဆည်း နေမိသည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြသမျှ တစ်သံကိုပဲ ‘ဦး’ သိသည်။

ရဲအုပ်ကြီး ဦးမျိုးသော်၏ ကြည်ညိုအသံ။

ဦးမျိုးသော်က ဦးရဲဖခင်။

ဦးအတွက် မိခင်လည်းဟုတ် ဖခင်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည့် ဖေဖေ။ ကျန်သည့် စကားသံတွေဟာ ဘယ်သူ့အသံ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ဦး မသိပါ။

စာကြည့်ခန်းကြီးထဲမှာ စုရုံးဆွေးနွေးနေကြသည့် အရေးပေါ်စည်းဝေးပွဲ
လေးက ရင်ခွင်၏ ရင်ခွင်ဟောင်း။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဟာကွက်မရှိအောင် ပြောဆိုနေကြသည့်
စကားသံများက ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

"သူ့ခြေလှမ်းက ရှေ့ကိုဆက်ဦးမှာ သူက ဥပဒေကို အမှောင်ထဲမှာ ခေါင်း
ဝှက်ငုံ့လှို့ပြီး၊ လှည့်ပတ်ဖို့ ကြိုးစားချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ မုဆိုး။
ကျုပ်တို့လိုလူတွေက သားကောင်"

ခဏ တိတ်ကျသွားသည်။

ပြီးတော့မှ စကားသံ ပြန်ထွက်လာ၏။

"သူ့ရဲ့စိတ်ဝေဒနာကို သူမနှစ်မြို့ဘူး။ ဒါဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖို့ သူ့အတွက်
အကာအကွယ်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဒါကို သူ မလိုချင်ဘူး။ တစ်ထောင့်ကိုး
ရာ ခြောက်ဆယ့်ကိုး မိန်းကလေးငါးယောက် သတ်ခဲ့တဲ့ ကေ့စ်မှာ သူဟာ
စိတ်ဝေဒနာရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ လူတိုင်းက သူ
ကို ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမကြိုက်ဘူးဗျ။ ခြေလှမ်း
လိုက်တဲ့ပုံက သူ့အခု ထပ်ကျူးလွန်မယ်၊ သူ့ဉာဏ်ရှိသရွေ့ ကစားမှာပဲ မ
လွတ်ရင်ခံ စိတ်ဝေဒနာရှင်ဆိုတဲ့ ကာဗာကို သူမယူဘူး။ ဒါကြောင့် သိပ်ကို
ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာ"

"မှန်တယ် ဦးဇော် ကောက်ချက်ချလိုက်တာ ရှင်းသွားတာပဲ"

"အခု ထပ်ဖြစ်တဲ့ ကမ်းသာယာ လူသတ်မှုဟာ လက်စလက်နက်ကိုကြည့်ရင်
သူပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုစရာတွေက အများကြီး"

"ဟုတ်တယ်၊ ခြောက်ဆယ့်ကိုးကေ့စ်က လွတ်သွားပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ်
အကြာမှာ 'ရင်ခွင်'က သင်္ဘောနစ်လို့ သေသွားခဲ့ပြီ"

"ဒါက သတင်းတစ်ခုပဲ ခိုင်မာတာ ဘာရှိခဲ့လို့လဲ"

"မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာက ရေထဲမှာ သူသေပြီဆိုတဲ့ အတိအလင်း ဖော်ပြချက်တွေ ရှိခဲ့တာ သေချာနေတာနဲ့ပဲ ဒါဟာ ငြင်းဆန်လို့ မရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်ပြီး သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က မဟုတ် ပါဘူး မသေပါဘူးလို့ ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ခဲ့တာ မရှိဘူးလေ"

"အဲဒီ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုက မသေချာခဲ့ဘူးဆိုရင်ကောဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ခွင်က တကယ်သေခဲ့ပြီဆိုရင်ကော"

"အခု ကမ်းခြေမှာ အလောင်းမပေါ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒါဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါ ကြောင့်လည်း အားလုံးက သေပြီလို့ လက်ခံခဲ့ကြတာ ဒုတိယ သတ္တမ မြောက် အလောင်းတစ်လောင်း ထပ်ပေါ်လာတော့ ကျုပ်တို့ကရောပြီး ဒါကို လက်ခံထားလို့ မရတော့ဘူး။ အလောင်းပေါ်က ခြေရာ လက်ရာက လွန်ခဲ့ တဲ့ ရှစ်နှစ်က အတိုင်းပဲလေ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကိုယ်တိုင် ဖျောက်ဖျက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီတစ်ခါ သူ့ခြေရာ ကို ခံမိတာနဲ့ ကျုပ်တို့မလွတ်တမ်း လိုက်ရမှာပဲ။ စိတ်ဝေဒနာမျိုး ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဖယ်ထားမယ်ဗျာ"

"ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ မှတ်တမ်းရှိထားရင် ဥပဒေက ဥပဒေပဲ။ ပြီးတော့ ရှိခဲ့ တဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းတွေကို သူကိုယ်တိုင် ခိုးယူဖျောက်ဖျက်ပစ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ချေပဲရှိတယ်။ သက်သေမရှိဘူး"

"ဖြစ်နိုင်ချေတွေထဲမှာ သူပဲလို့ သတ်မှတ်နိုင်တဲ့ ရုပ်လုံးကကြွနေပြီပဲ ဒီလူ ဟာ ရုပ်ချောသလောက် ချမ်းသာတယ်။ သူဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲဆို တာ ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီအရ သူ့မှာ မိဘ မွေးချင်း မရှိဘူး။"

"ဒါက ဆေးမှင်ကြောင်တွေပါ တကယ်က သူ့မှာ အသက်ပေးရဲတဲ့အထိ သူ့အပေါ် သစ္စာရှိကြတဲ့ လူယုံတွေရှိတယ်။ သူ့အမှုရင်ဆိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အတွက် အစစအရာရာ ဝိုင်းပြီး ကြိုးစားဆောင်ရွက် ပေးကြတယ်။ ရှေ့မှာတော့ ဘယ်သူမှ လူလုံးထွက်မလာဘူး။ အဲဒီကတည်းက ရဲမှူးကြီးက ပြောဖူးတယ်။ နောက်ကွယ်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတွေ ရှိတယ် တဲ့"

"ဒါကတော့ ကဗျာတွေရေးနေတဲ့ လက်က ရပ်တန့်မသွားတာကို မြင်လို့ ပြောတာပါ။ ရင်ခွင်က အချုပ်ထားခံရတဲ့ နေရာမှာလည်း ရယ်မော မပျက် ခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ အိမ်က မွေ့ရာပေါ်မှာ နေရသလို သက်သောင့်သက်သာ ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲတဲ့"

"ကြောက်စရာကောင်းတာက သူ့ကို ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ခွင့် ပေးလိုက် တော့ ပြောသွားတယ်တဲ့ 'ကျွန်တော် ပျော်နေတယ်လို့ ထင်လား'၊ 'ခင်ဗျား ပျော်မှာပါ'လို့ တစ်ယောက်ကပြောတော့ သူခေါင်းညိတ်တယ်။ 'ခေါင်းညိတ် တာ ခေါင်းခါတာဟာ အဖြေတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ရုံပါပဲ'တဲ့ 'ခင်ဗျာနဲ့ ကျွန်တော် ထပ်ဆုံဖြစ်ဦးမှာပါတဲ့'ကဲ"

"နေဦး၊ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ"

"ဦးနက်ကြုတ် ကြိုတင်ကြံစည်မှု ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် ကိုသတ်မှု"

"ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ"သံတွေ ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

ပြီးတော့ ခဏလေး တိတ်ကျသွားပြီးမှ

"သူကကော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ဘာလို့သတ်တာလဲ"

"တစ်ယောက်က ယောက္ခမ တစ်ယောက်က ဇနီးဟောင်း၊ အချုပ်ထဲမှာ

သူနဲ့ ရင်ခွင်က ရင်းနှီးသွားကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ခွင်က ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား သူကတော့ ဆင်းရဲတယ်၊ အသားမည်းမည်းနဲ့ ရုပ်ဆိုးတယ်၊ ရင်ခွင်ထက် အသက်ပိုကြီးတယ်"

"ဪ"

အသံတွေ တိတ်ကျသွားပြန်သည်။

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က အခု လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်နဲ့ စလုပ်ရှားမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ကမ်းသာယာမှာချည်းပဲ နှစ်လောင်းဖြစ်နေပြီဆိုတော့ နောက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ ရှိနေတဲ့ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ သွားမယ်"

"မှန်တယ်၊ သူက တစ်နေရာတည်းမှာ နှစ်ယောက်ဆက်တိုက် သတ်ပြီး ဥပဒေကို စိန်ခေါ်တာ၊ အဲဒီမှာပဲ သူထပ်ကျူးလွန်ဦးမှာ၊ ကျုပ်လည်း ပြောရဲတယ်"

"ဒါဆို ဌာနချုပ်က အထူးအေးဂျင့်မလာခင် ကျုပ်တို့ ကြိုကာထားမယ် သူရောက်လာမှ မပြည့်စုံတာကို ထပ်ဖြည့်မယ်"

"ဘယ်နေ့လဲ"

"ဒီနေ့ပဲ စရအောင် ဘယ်သူ့အဆင်ပြေမလဲ"

"ကျုပ်ပြေတယ်၊ ကျုပ်က လူပျိုကြီး၊ ဘယ်သူလိုက်မှာလဲ"

"ကျွန်တော်လိုက်မယ်"

ဆွေးနွေးခြင်းက ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

‘ဦး’ နံရံကနေ ခွာလိုက်တော့ ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေခဲ့သည့် ခြေထောက်အစုံက ကြာလာတော့ ကျင်ခဲနေပြီဖြစ်၏။

ခြေလှမ်းလိုက်မှ သိသည်။

နံရံကို လက်ထောက်၍ တံခါးဝဆီသို့ ထောင့်ထောင့်နင်းနဲ့ပဲ သွားရသည်။
ဖေဖေ စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်လျှင် သံပရာရည်သောက်မည်။

အအေးဘူးထဲက ဖျော်ရည်ကို ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ မသောက်
'ဦး' ဖေဖေအတွက် သံပရာရည် ဖျော်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမည်။
သို့သော်

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားကြသော ရဲအရာရှိ
တွေနှင့် ဖေဖေက ဦးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်လွှာချမသွားတတ်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ဘာဖြစ်သွားမျန်း မသိ
လိုက်မီ ဦး မျက်နှာလွှဲပစ်ခဲ့မိ၏။

ဒါဟာ မရိုးသားမိသော ကိုယ့်အပြစ်ကြောင့်ပဲဟု ချက်ချင်း ဆင်ခြင်မိကာ
ပင့်သက်လေးရှိက်၍ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဦး သံပရာသီး လှီးနေဆဲမှာပဲ ဖေဖေ အနားရောက်လာပါသည်။

"ဖေဖေ ဒီနေ့ သောက်ချင်စိတ် မရှိဘူး သမီး၊ မဖျော်ပါနဲ့တော့"

"ဟင်"

'ဦး' ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

"အင်း သောက်ချင်တဲ့ စိတ်တော့သိပ်မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက
ဝတ္ထုရားကျေသလို ဖေဖေကလည်း သောက်မှအဆင်ပြေမှာပေါ့"

ဟုပြောရင်း တစ်ငုံနှစ်ငုံ ဖြစ်ဖြစ်တော့ ယူသောက်နေကျ မျက်လုံးချင်းဆုံ
လိုက်သည့် အချိန်မှာ စူးရဲသော ဖေဖေမျက်လုံးတွေကို ဦး နားလည်သွား၏။

ဖေဖေအပြုံးကလည်း ခပ်ရိရိ ပိုင်နိုင်သော ရယ်မြူးရိပ်များနှင့်

"နားထောင်ရတာ ပြည့်စုံရဲ့လား သမီး"

ဦး ရှက်ပြီးလေးနှင့် တစ်ဖက်ကို ပြန်လှည့်သည်။

ဖေဖေ ဘာပြောချင်တာလဲ ဆိုတာကို သိလိုက်သည်မို့ ဖျော်စက်လေးကို အနားရွှေ့ယူလိုက်သည်။

ဦးမျိုးသော်က ဦးရဲ့ ဘေးတစ်စောင်း မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

"အင်း ဖေဖေစကားတွေနဲ့ သမီးဖေဖေကို ချည်တုတ်ပြီး မေးခွန်းတွေ ထပ် မေးမလာဖို့ အရင်ပြောရမယ် ပြီးမှ သမီးကို ဖေဖေ..."

ဦးမျိုးသော် စကားတိခနဲ ရပ်ကျသွား၏။

ဦး မျက်နှာလေး ချက်ချင်းလှည့်လာ၍ပါ။

"နေဦး"

သူပဲ ဦး ဘာမှမပြောသေးမီ လက်ကာတားလိုက်ပြီး

"ရင်ခွင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သမီး သိချင်သမျှ ဖေဖေ အားလုံးဖြေလို့ရတယ်။ အခုက ဖေဖေတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်မသိ ဘူး။ သိထားသမျှ စောစောက သမီးကြားတာ အကုန်ပဲ၊ ဖေဖေ ထပ်ပြော မယ်၊ သမီး ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားပါနဲ့"

စောစောက မျက်နှာမျိုးနှင့် လုံးဝကွဲပြားသွားသည်။

လေသံက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။

မပြောင်းလဲသည်က မျက်ဝန်းထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဖြစ်၏။ ဖေဖေ မျက်ဝန်းတွေကို ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်ရင်း ဦး ကျန်နေခဲ့သည်။

ဖေဖေဟာ မျက်ဝန်းများနဲ့လည်း အမိန့်ပေးတတ်သူ ဦးကို ဘာမှမမေးဖို့ စပ်စုခွင့် မပြုနိုင်သော စည်းတစ်ချက်ထားခဲ့ပြီ။

သို့သော်

သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကို ဒီတိုင်းပဲ ကောက်ယူခဲ့ပြီး ဦး ဖေဖေနောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်တော့မလို လုပ်ပြီးမှ မတ်ခနဲ ပြန်ရပ်၏။

ထို့နောက်

ဦး ဝင်လိုက်လာတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ။

"သမီး ဖေဖေက 'ဟင့်အင်း'ဆိုရင် နောက်ထပ် ဘာမှမလိုချင်တော့ဘူး"

ဦး ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီးမှ တစ်လှမ်းချင်း ဆက်တိုးသွားပုံက ကေသရာဇာ လို ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

"ယင်မနား မြွေပွေးရဲ့ သမီး ဦးရစ်ပဝါ ပါ ဖေဖေ။ ဖေဖေ တော်သလို တော်ခွင့်မရရင်တောင် သူများထက် နောက်ကျမကျန်ချင်ဘူး။ လူတွေ အတော်များများ သိလိုက်မြင်လိုက်ကြတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်ကို ဦး မြင်ဖူးချင်ပါတယ်"

"အဲဒါကို လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်တာ"

ဦးမျိုးသော် လက်တစ်ဖက်နှင့် ကုလားထိုင်ကို ဆွဲဖယ်ပစ်ပြီး ဦးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်လာသည်။

မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်မိကြချိန်မှာ သားအဖလို မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်း ပြိုင်ဘက်တစ်ဦး ကဲ့သို့ အကြည့်များနှင့်ဖြစ်၏။

ဦးက ဖန်ခွက်ကို စာအုပ်စင်၏ အစွန်းတစ်ခုမှာ မကြည့်ဘဲ လှမ်း တင်သည်။ သူမသည် ဦးမျိုးသော်ကိုသာ ကြည့်နေလျက်

"သူ့အကြောင်း ဖော်ပြချက်တွေ နောက်ဆုံး သူ့ဓာတ်ပုံ ပိုစတာကအစ ထုတ်နုတ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့တဲ့သူ..."

"အဲဒီလောက်ကို ဆိုးခဲ့တာ ရင်ခွင်ဆိုတဲ့လူ ရင်ခွင်ကိုက မကောင်းခဲ့တာ သိပ်ကို နှလုံးနာဖို့ ကောင်းတာ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားတာလဲ"

ဦးမျိုးသော်က စကားဖြတ်ပြောတော့ ဦးက သူမ၏ ဆိုလိုရင်း မဟုတ် သည်မို့ မျက်နှာလေးမဲ့၍ ခေါင်းခါပစ်သည်။

ဦးမျိုးသော် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်၏။

သူ အလွန်ချစ်ခဲ့သော 'ဦးရစ်ပဝါ' ဆိုသည့် သမီးလေး မိတဆိုးသမီးလေး ပေမယ့် အားမငယ်တတ်အောင် သူပဲ ပုံသွင်း ဖန်တီးခဲ့တာ ငယ်ငယ် ကတည်းက ဖြီးသင်စရာမလိုအောင် ပါးပါးပျော့ပျော့လေး ရှိနေတတ် အောင် မဟူရာ ပိုးသားလို ဆံနွယ်လေးတွေ

ကုပ်ထောက်ဆံပင်ရှည်လေးက နဖူးပေါ်မှာလည်း အုပ်နေသည်။

မျက်ခုံးတို့ကို ကျော်လွန်ကာ မျက်လုံးဖွင့်လာလျှင် မျက်တောင်ကော့တို့ ထက်မှာပင် ဖေးတင်နေသေး၏။

မကျေနပ်တော့ဘူးဆို 'တော်...တိတ်'လို့ ငေါက်ပစ်လိုက်တာတောင်မှ မျက်နှာကို ခပ်စိုက်စိုက် ချပစ်တတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို နှာတံ ထိပ်ဖျားလေးနှင့် ထိတော့မတတ် ကော့လန် တက်နေအောင် စုထော်ထားသည်။

အညိုရင့်ရင့် မျက်အိမ်ကျယ်လေးကို မျက်လွှာချထားသည့် ဘယ်တော့မရှိ အဆူခံရပြီဆို လက်ပိုက်ခေါင်းငုံ့နေတာက အပေါ်ပုံစံ

နှုတ်ခမ်းကို သိသာအောင် စုပြမည်။

မျက်နှာစိုက်ထားပေမယ့် မျက်လုံးမစိုက်

အရပ်ကလေးပုပုနှင့် ခေါင်းလည်း ငုံ့ထားရတာတောင် မျက်နက်ဆန် လေးတွေ လန်တက် ပျောက်ကွယ်တော့မတတ် သူ့မျက်နှာကို မျက်ဖြူဆိုက် အောင် ပြန်ကြည့်တဲ့ သမီး

ဘယ်လောက်ဆူဆူ ရိုက်ရိုက်

အံ့ကြိတ်ခံတတ်သည်။

ကြောက်ပါပြီ မပြောတတ်အောင် ကိုယ်ပဲသင်ထားပြီး၊ ဒီအချိန်ကျမှ ကြောက်ရွံ့ ရိုသေစေချင်တာ မဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ဆူနေရင်း ဒေါသထွက်ရင်းနဲ့ပဲ ဂျစ်ကန်ကန် အကြောက်အလန့် မရှိတဲ့ ပုံစံလေးကို မြင်တိုင်း နှုတ်ခမ်းစေ့၍ မသိအောင် ပြုံးခဲ့မိသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို မရမက အကဲခတ်ချင်၍ မျက်ဖြူဆိုက်အောင် လိုက်ခိုး ကြည့်ပြီဆို ရယ်ချင်တာက တစ်မျိုး မျက်ဝန်းလေးတွေ အောင့်မှာစိုး၍ သူ့ မှာ မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ ‘သွားတော့’လို့ နှင်လွှတ်ပြီး သက်ပြင်းချ ပြုံးမိရကာ အကြိမ်ကြိမ်။

ခုတော့ ဒီမျက်နှာ ဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကို ဦးမျိုးသော် ပြုံးဖို့ သတိမရနိုင်။

ပြောဆိုမရသည့် ဂျစ်ကန်ကန် မာကျောကျော မျက်နှာကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိသည်။

သူမလေးပြောမည့် စကားလုံးတွေကို တိမ်းရှောင်ကွေ့ဖယ်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင် တာ မစရသေးဘဲ မှားချင်နေပြီ။

ဦးကလည်း မလွှဲသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

"သူက ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်ပဲ ဖေဖေ၊ သူ့အကြောင်းကို ဦး စိတ်ဝင်စားတာ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး"

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်၍ ဖြိုခွင်းသည်။

"ထူးဆန်းနေကြမှာ စိုးလို့ပဲ သူ့အကြောင်း သူ့ဏ္ဍကို တရားဝင် ချုပ်ငြိမ်းပစ်ခဲ့တာလေ၊ ရင်ခွင်ဆိုတဲ့ မင်းသားပျောက်ကွယ်သွားတာ ကြာလှ

ပြီ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေး မရှိဘူး၊ အနုပညာကို သပ်သပ်ခံစား တန်ဖိုးထားကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရုပ်ရည်ကို စိတ်ဝင်စားကြတာ၊ ဒါဟာ ဖေဖေ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဝေဖန်တာမဟုတ်ဘူး၊ အနုပညာကြောင့် နာမည်ကြီးတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒါတကယ့်အမှန် တရား"

ပြောနေသည့် ဦးမျိုးသော် လေသံက မာထန်လာခဲ့၏။

"ရင်ခွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ထိ ညှို့နှိုင်းသလဲဆိုရင် သူ့ မျက်လုံးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်မိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရှေ့မှာ ဓားပဲမိုးထားထား၊ မီး ကွင်းနဲ့ပဲ စွပ်ထားထား နောက်ကို တစ်လှမ်းမှ ပြန်မဆုတ်ဘဲ ဇွတ်ရှေ့တိုးမှာ သူ့မျက်လုံးမှေးပြီး တစ်ချက်စောင်းကြည့် လိုက်တာနဲ့ မူးမိုက်ကျန်ခဲ့အောင် ညှို့နှိုင်းတာ"

"ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင်ရွှေနန်းပါ ဖေဖေ၊ သူ့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က နတ်သားတစ်ပါးလို့ တင်စားခဲ့ရင် ဖေဖေလည်း ဟုတ်တာပဲလို့ ထောက်ခံမှာလား"

"သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကပဲ မြင်ဖူးခဲ့တာဆိုရင် သမီးပြောသလို ဖြစ် နိုင်တာပေါ့၊ သူက နိုင်ငံကျော်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား"

"ဒါဆို တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ မူးမေ့ကုန်ကြသလား"

ဦးမျိုးသော် မျက်နှာညိုမှောင်သွားလေသည်။

ဦးက ခပ်ရဲရဲ ပြန်ကြည့်ကာ

"ဦးက မသိလို့ မေးနေတာပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေစကား ပယ်ချပစ်ဖို့ ဆွဲချ ရှေ့နေတစ်ယောက်လို ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ပေမယ့် မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မူးမေ့လောက်အောင်

ချောပါတယ်လို့ ပြောနေရတာ နားမကြာတဲ့ သူကို ပုံပြောပြီး ယုံလားလို့ မေးနေရသလိုပဲ"

"သူရှိနေသေးတာပဲ ဖေဖေ အားလုံးကသေပြီလို့ ထင်ထားခဲ့ပေမယ့် မသေဘူးဆိုတာ မသေဘူးဆိုတာ ဖေဖေသိနေတာပဲ ပြီးတော့ ဖေဖေမှာ သူ့ဓာတ်ပုံရှိပါတယ်။ အဲဒါ ဦး ကြည့်ပါရစေ"

"သမီး"

ဦးမျိုးသော် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့

ဒီပြဿနာ စပေါ်လာတော့ လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးဖို့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာ စုဝေးခဲ့မိတာ သူပါပဲ။

ဒီအချိန်ထိ သမီးကို သူခေါင်းထဲ မထည့်မိသေး။

ဥပဒေဘွဲ့ရပြီး နောက်ထပ်စာမေးပွဲလည်း အောင်ပြီးသော ပညာတော်သင်ကျ ရှေ့နေကြီးဖြစ်သည့် သမီးတစ်ယောက်လုံးကို လူမမယ်လေးလို သဘောထားခဲ့မိတာလား။

သားတစ်ယောက်လို ရဲရင့်စေခဲ့သောကြောင့် သမီးပျိုလေးရယ်လို့ မမြင်မိခဲ့တာလား။

ဘာမှန်းမသိဘဲ သမီးကိုမေ့ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စုဝေးမိခဲ့၏။

၂၁(သမီးကို သတိရလိုက်သည်က ဧည့်သည်တွေ စုဝေးပြီး စကားပြောနောက်မှ ဟန်းဖုန်းဝင်ပေးသည့် သမီး၏ တမင်တကာကို သတိထားမိတော့မှ...

ငါမှားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

အလုပ်ကိစ္စစကားပြောပြီဆို မပြီးမချင်း တခြားဧည့်သည်နဲ့ မတွေ့အခန်းတံခါးမဖွင့်။

လာခေါ်တာတောင် မကြိုက်မှန်းသိလျက်နှင့် တံခါးခေါက်ပြီး ဖုန်းလာ ပေးသည်။

"အရေးတကြီး ဖုန်းဝင်လာမှာ စိုးလို့ ဖေဖေ"

ဟုပြောသွားပေမယ့် ဒီအကြောင်းအရာတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီမှန်း သိသာသော မျက်လုံးတို့က ဖုန်းကိုလှမ်းပေးသော လက်မှာမရှိ။

စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်ထားသမျှ ဖိုင်တွေ စာအုပ်တွေပေါ်သို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ဝှေ့ဝဲ သွားခဲ့သည်။

ထိုကတည်းက သူသိလိုက်သည်မှာ ရင်ခွင်ကို သမီးမြင်ဖူးဖို့ ကြိုးစားပြီဟု ဒါပေမဲ့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် ပြီးပြီဟု တွက်ပြီး ဆွေးနွေး ခြင်းကို အရှိန်မလျှော့ဘဲ ရင်ခွင် ဘာလဲဆိုတာ ပိုမိုသိသာ ပေါ်လွင်အောင် ပြောပြလိုက်သည်။

တစ်ဖက်ခန်းထဲမှာ သမီးနားထောင်နေမှာကို သိ၍ ဖြစ်သည်။

သမီးငယ်ငယ်က ဒီပြဿနာမျိုး ဖြစ်ဖူးသည်။

"ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလို့တော့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး)ဖေဖေ ဟို တုန်းက ရင်ခွင်ပြည့်ရှင်မင်းတွေတောင်မှ ကိုယ့်အပေါ် တိုင်းသူပြည်သား တွေ ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ အရပ်ဝတ်နဲ့ တိုင်းပြည်ထဲမှာ လှည့်လည် သွားလာနေခဲ့ကြတာ ဒါလည်း ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နားထောင်တယ်လို့ ပြောလို့ရသလား၊ လူမှုကျင့်ဝတ် မစောင့်ထိန်းတဲ့သူလို့ ဖေဖေ ပြောမှာလား"

ခုနစ်တန်းကျောင်းသူလေးပဲ ရှိသေးသည်။

ထိုသို့ ပြန်လှန်မေးခွန်းများနှင့် ဦးက ချောင်ပိတ်နိုင်တဲ့မိန်းကလေး။

"အလောင်းတော် မဟော်သဇာကို ဒုက္ခပေးဖို့ အိမ်ရောက်လာတဲ့ အမတ်

လေးယောက်ရဲ့ ကြံစည်မှုတွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး အမရာ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာ လည်း ဒီနည်းနဲ့ပဲ သာဓကတွေ အများကြီးပါပဲ ဖေဖေ၊ မုသာဝါဒကံဟာ ကံ ငါးပါးထဲမှာ တစ်ပါးဖြစ်နေတာတောင် ‘မုသားမပါ လင်္ကာမချော’ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိပါသေးတယ်"

အဲဒီတုန်းကတော့ သမီးလေးစကားတတ်တာကို သူ့မှာ သဘောကျလွန်း လို့ ကျေနပ်နေတဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကို ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိ၍

"ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျားလေးပဲ ပြောပါတော့ အဖေကိုလည်း သင်ပေးပါဦး နော်၊ ခင်ဗျားပဲတတ်ပါတယ်" ဟု ဆလံတောင် ပေးမိသေးသည်။

ခုတော့ ဒီစကားတွေ ထွက်လာလျှင် နားရင်းထအုပ်မိဖို့က သေချာ သလောက် ဖြစ်နေ၏။

သမီး ဒီပုံကို မြင်လို့မဖြစ်။

ရုပ်ရှင်သုံးကား ရိုက်ခဲ့တာ တစ်ကားမှ ရုံတင်ခွင့်မရခဲ့ဘဲ နိုင်ငံကျော်သွား ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးတချို့နှင့် ‘ရင်ခွင်’ဆိုသူ၏ အဖြစ်တို့ကိုလည်း ထပ်ရှင်း မပြချင်တော့။

နိုင်ငံကျော်ခဲ့သည့် မင်းသားရင်ခွင်ဟာ မိန်းကလေးတွေနှင့် ရှုပ်ပွေ့ချင်သူ မဟုတ်ဘဲ သွေးဆာနေသူသာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ၏ဆာလောင်မှုက ကာမဆန္ဒကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ အမျက်ဒေါသကိုလိုခြင်း ဖြစ်နေသည်။

သူ ကျူးလွန်ခဲ့သမျှကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဘယ်လိုပဲစစ်စစ် ဒီအဖြေပဲ ထွက်ခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူသာသိမည်။

ဒါကို ဖော်ထုတ်ဖို့တောင် ခက်ခဲနေဆဲမှာ သမီးကို ရှုပ်ထွေးမှုတွေထဲ ဝင်မ

ပါစေချင်။

အလွန်အလွန် ချောမွေ့လှပပါသည်ဆိုသော မိန်းမလှလေးများကိုပင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့သူဟာ...

"ဒီလူဟာ နှလုံးသားမရှိတဲ့ လူသတ်သမား သမီးခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ် လိုက်ပါ သွားတော့"

မသေချာပေမယ့် ယတိပြတ် အမိန့်ချလိုက်ပြီး ဦးမျိုးသော် ကျောခိုင်းလိုက် သည်။

ဦးကလည်း သူစိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်း ရှေ့ကိုတိုးရပ်၍

"သိချင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို သိခွင့်လည်း ရှိနေသားနဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ ဖိသိပ်ပြီး ဦး ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ရမလဲ ဖေဖေ"

"အိပ်လို့မပျော်ရင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလိုက် အိပ်ငိုက်လာတဲ့အခါ သူ့ အလိုလို ပြုလဲသွားလိမ့်မယ်၊ နောက်ထပ် စိတ်ဆိုးအောင် သမီး ထပ်လုပ် ရင် ဖေဖေကို အပြစ်မတင်နဲ့တော့"

ဦးထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။

လှုပ်ရှားမှုလေးများပါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ

"ရပါတယ် ဖေဖေပြောခဲ့ဖူးသလို မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ အာခြောက်အောင် ပြောနေရပြီးမှ အရှုံးပေးကျန်ခဲ့ရတာ ဖေဖေလိုပဲ ဦး ခံစားဖူးသွားပြီ နောက်ထပ် ဖေဖေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ"

ဟင်

ဦးမျိုးသော် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦး မရှိတော့ပါ။

ဦးရစ်ပဝါ

ဒီနာမည်ပေးခဲ့တာ...ဖေဖေ့ကို ညည်းရစ်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။

အခန်း(၂)

"ဟာ"

တစ်လုံးတည်းသော အာမေဍိတ်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ထွက်သွားခဲ့၏။

ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည့် ဖိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်၍ ထရပ်လိုက်လျင် အရှိန်ကြောင့် ကုလားထိုင်က နောက်သို့ လျှောထွက်သွား၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာမျိုး"

လူမစုံသေးလို့ ထိုင်စောင့်နေသည့် ဒုရဲအုပ်ထွန်းဝေက ကျော်စာတိုချုပ်ကို ဖတ်နေရာမှ တအံ့တဩ မော့ကြည့်၏။

"ခဏ ခဏလေး"

ဦးမျိုးသော် ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းရင်း ဟန်းဖုန်းထုတ်လိုက်သည်။

လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့မှာ ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး

သူသည် ဖုန်းလည်းမဆက်ဖြစ်ဘဲ ကျောက်ရပ်တစ်ရပ်လို မတ်မတ်ကြီး ငြိမ်ကျသွား၏။

သေချာပြီးသည့် အဖြေအတွက် မေးခွန်းထုတ်နေလည်း အပိုပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ပြင် သာယာနာပျော်ဖွယ် စကားဖြင့် ဝန်ချလာမှာ မဟုတ်

သော ဦးရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်၍ ဒေါသတရားက ရင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်လေး နေပေးမှာမဟုတ်။

အဖြစ်တို့သည် ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလို သူ့မျက်ဝန်းများမှာ အရိပ်ထင်လာ ခဲ့၏။

သူ ရင်ခွင်၏ ကေ့စ်နှင့်ပတ်သက်သော ဓာတ်ပုံစာရွက်စာတမ်း အသစ် အဟောင်းတို့ကို သေချာထပ်အုပ် ပွေ့ပိုက်ပြီး ကားထဲ အရင်ထည့်သည်။

ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ

"ဖေဖေ...ဖေဖေလေယာဉ်လက်မှတ် ကျန်ခဲ့ပြီ"

ဦး ထွက်ပြောတော့ သူ ဇေဝေဝါ။

ဒီခရီးကိုသွားဖို့ဟာ သူ ညကတည်းက သေချာစီစဉ်ထည့်ခဲ့ပြီးသား။

ဒါပေမဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်တော့ တကယ်ပါမလာတာ ဖြစ်သည်။

သမီးကို လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။

သူ့ကိုပြောပြီး ဆိုဖာမှာပင် ပြန်ထိုင်နေပြီ။

အစောကြီးကတည်းက သူမြင်နေတဲ့အတိုင်း ဘောင်းဘီတိုတိုလေးနှင့် ခြေချင်းချိတ် ထိုင်လျက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကို ပြန်ကိုင်၏။

ကားတံခါးကို သော့ခတ်မလို့ စိတ်ကူးလိုက်ပြီးမှ ပြန်မလှည့်ဖြစ်ဘဲ တိုက် ထဲ ပြန်ဝင်သည်။

လက်မှတ်ကျန်ခဲ့တာ သိလျက်နဲ့ ယူလာပေးဖော်မရဘူးဟု တွေးဖြစ်ရင်း အနားရောက်မှ သမီးကိုငဲ့ကြည့်မိသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောက်ပြီဆို ကျေနပ်အောင် တစ်ခုခုမပေးမချင်း ဘာခိုင်း ခိုင်း မရတတ်သည့် အကျင့်ဆိုးလေးကို သတိရမိ၏။

စေ့ထားသော စာကြည့်ခန်းထဲကို နောက်တစ်ခေါက်ဝင်၍ လက်မှတ်ကို ယူလိုက်သည်။

စာရွက်အဖြူတွေကြားမှာ တစ်ဝက်ပေါ်နေသည့် လက်မှတ်ကို မြင်တော့ ကိုယ်ပဲတကယ် မေ့ကျန်ခဲ့သလိုလို ဇေဝဇဝါ ဖြစ်မိသည်။

စာကြည့်ခန်းကို ဧည့်သည်နှင့် ဆွေးနွေးချိန်မှ လွဲ၍ သမီးကို ဝင်ထွက် ဖတ်ရှုခွင့်ပြုထားတာမို့ အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားခဲ့တာ ထုံးစံ။

အရေးကြီးပစ္စည်းတို့ကိုလည်း စာရွက်စာတမ်းတွေကအစ ဦးမျိုးသော် ဘယ်တော့မှ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ မထားပါ။

ထိုစဉ်မှာ ဟိုဟာလေး ဖျတ်ခနဲ ဒီဟာလေး ရိပ်ခနဲ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ တွေးမိခဲ့သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့်တော့ ဘယ်ဟာမှ ကွက်လပ်မရှိ။

စာကြည့်ခန်းကထွက်တော့ တစ်နေကုန် အဝတ်လျှော် (ကြမ်းတိုက် လာ လုပ်ပေးနေကျ မိုးချုပ်မှအိမ်ပြန်တတ်သည့် ဆယ့်လေးနှစ် သမီးလေး ဝေ ဝေဆိုသည့် ကောင်မလေးနှင့် တိုက်မိသေးသည်။

သူမကိုင်ထားသည့် ဖန်အိုးလေး ကျကွဲသွားလို့။

"သမီး...ဟေ့...လက်ကြီးနဲ့ လိုက်ကောက်မနေနဲ့လေ၊ တံမြက်စည်းနဲ့ သိမ်းပြီး အမှိုက်ဂေါ်နဲ့ ခံထား"

သူ့မှာ အမြင်မတော်တာကိုဘဲ ကျော်လွှားမသွားနိုင်ဘဲ ဝေဝေကို ကူညီ ပေးခဲ့မိသေးသည်။

ဒါလည်း ဒီကလေးမ ဒီမှာကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ဒါမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို မတွေးမိသေး။

လည်လိုက်တဲ့ ဦးရစ်ပဝါ။

သားအဘချင်း ကြိုးဝိုင်းရောက်နေခဲ့တာ လူချင်းမဟုတ်။

"တီ တီ..."

ဖုန်းက သံစဉ်လေးတွေ မြည်လာသည်။

ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် သူဖိနှိပ်ချုပ်တီး၍ မဆက်ဘဲနေပေမယ့် ဦးတို့က ပန်းဝင်ကြိုးကို မမြင်မြင်အောင် ကိုင်ပြလိမ့်ဦးမည်။

ဖုန်းထဲမှာပေါ်နေသည့် နံပါတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းကို တွန့်မိ၏။

"ဖေဖေ"

"ပြော"

"ဓာတ်ပုံဟာ ဓာတ်ပုံပါပဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ စိုးရိမ်ကြီးနေသလို၊) ဦးမျက်လုံးထဲမှာတော့ ဘာမှမထူးခြားပါဘူး ဖေဖေ၊ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေမှာကို ဦး သိတယ်၊ လာပို့ပေးရမလားဟင်"

ဦးမျိုးသော် ကိုယ့်မျက်နှာကို ဘယ်သူမှလည်း မမြင်ဘဲ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ပိုတင်းပစ်မိသည်။

"မပို့နဲ့ အခု အဲဒီဓာတ်ပုံ သမီးရှေ့မှာရှိနေရင် မှောက်ထားလိုက် ဒါမှ မဟုတ် တစ်ခုခုနဲ့ ကောက်ပိတ်လိုက်ပါ"

နှုတ်မဆက်ဘဲ ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။

တစ်ဖက်မှာ ဖုန်းပိတ်ရင်း ဦး မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးငေးသွားခဲ့တာ ဓာတ်ပုံဆီမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူဟာ တမင်ဖြားယောင်းညှို့ငင်နေတာ မဟုတ်။

ရေးလက်စ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံက ပခုံးအောက်လောက်ထိ ဖြတ်ယူထားတာမို့ ကုလားထိုင် ကျော

မို့မှာ တံတောင်တစ်ဖက် နောက်ပြန်လှည့်ချိတ်ပြီး ပန်းချီကားကို ခပ်စောင်း
စောင်း ပြန်ငဲ့ကြည့်နေသည့် မျက်နှာက သုံးချိုးနှစ်ချိုး။

နောက်ဆံပင်က ကုပ်အောက်ရောက်အောင် ရှည်သည်။

ရှေ့ဆံပင်က အလယ်ခွဲ မထူမပါးဖြစ်ကာ နားသယ်စပ်နေရာများမှာ
ရှင်း၍ စိမ်းညိုနေသည်။

မျက်ခုံးက သိပ်အထူကြီးမဟုတ်။

ခပ်တွန့်တွန့် မျက်ခုံးနှင့်မှေးဝင်းကြည်နေသော မျက်ဝန်းများမှာ တိုစိပ်စိပ်
မျက်တောင်တို့က မည်းနက်နေသည်။

ကိုယ့်ကိုကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘဲလည်း ငေးနေချင်သည်။

တမင်လှအောင် နေတာမဟုတ်မှန်း သိလျက်နှင့် သူထိုင်နေပုံ
မျက်မှောင်ကုတ်၍ ပြန်ငဲ့ကြည့်ပုံ။

အားလုံးက တစ်ခုချင်းညှို့ငင်နေသည်။

ဦး ဖေဖေကို ညာခဲ့ပါသည်။

ရင်ခွင်ဆိုသော ယောက်ျား၏မျက်လုံးရှေ့မှာ မဟုတ်ဘဲ ဦး မှင်တက်မိသွား
ခဲ့တာကို ဖုံးဖိပြောခဲ့မိသည်။

ဖေဖေစိုးရိမ်ခဲ့တာကို ဦး နားလည်သွားသည်။

ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ဆန္ဒများသည် မျက်လုံးတစ်စုံ
ကို မဖြစ်မနေ မြင်တွေ့ချင်လာမိခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုမျက်လုံးတို့၏ ပိုင်ရှင်ဟာ ရင်ခွင်။